

מלך התנינים

אגדה הודית

יום אחד יצא איכר לשדותיו שבצד הנהר ולהפתעתו מצא שכל החיטה הצעירה שלו נרמסת על ידי תנינים שהסתובבו בתוך השדה כמו בולי עץ גדולים.

הוא כעס עליהם מאוד ודרש שיחזרו לנהר, אך הם רק צחקו עליו. כל יום קרה אותו הדבר ובסוף האיכר אבד את עשתונותיו והתחיל לזרוק עליהם אבנים. ואז התנינים התנפלו עליו והוא ירד על ברכיו וביקש שלא יפגעו בו.

"לא נפגע בכך וגם נפסיק להרוס את השדה שלך" אמר הגדול שבין התנינים "אם תיתן לנו את בתך להתחתן אתה. אחרת נטרוף אתך, כי רגמת אותנו באבנים."

האיכר, שחשב רק איך להציל את חייו, הבטיח מה שהם דרשו. כשחזר הביתה וסיפר לאישתו מה קרה היא הצטערה מאוד, כי בתם הייתה נערה יפה

כמו הירח, והתארסה כבר למשפחה מכובדת ועשירה.

האישה שכנעה את בעלה לנהוג כאילו לא קרה דבר, אך לפני שהגיע יום החתונה החתן מת, ובזה הסתיים העניין. אמנם הופיע מיד מחזר אחר אחרי הבת, אבל גם הוא חלה. בקיצור קרו דברים משונים כאלה שאשת האיכר הייתה צריכה להודות שיד התנינים בדבר. לבקשתה האיכר הלך אל הנהר וניסה לבקש מהתנינים שיוותרו על בתו, אך אלה סירבו בתוקף, ורק איימו עליו בעונשים אם לא ימלא את הבטחתו מיד.

האיכר חזר הביתה וסיפר את הדבר לאישתו, אך היא החליטה להתנגד לדבר ולא רצתה לוותר על בתה לתנינים.

כבר למחרת הבת הצעירה שברה את רגלה. ואז אמרה האישה "התנינים הארורים עוד עלולים להרוג את כולנו. מוטב אולי שניתן את בתנו לבית מוזר כזה, מאשר שהיא תמות לנו בידיים."

ולכן האיכר הלך שוב לנהר ואמר לתנינים שהם יכולים לשלוח את לווי הכלה מתי שרק ירצו.

למחרת תנינים נקבות אחדות באו לבית הכלה עם המון בגדים יפים והנה לצביעת ידיה. הן התנהגו בנימוס רב ומילאו את כל כללי הטכס בדיוקנות. בכל זאת הכלה בכתה באומרה "אמא! אתם מחתנים אותי לנהר. הרי אטבע שם!"

במשך הזמן הופיעה תהלוכה של הכלה והכפר כולו הופתע לראות את פאר הסידורים. עוד לא ראו שם תנינים כה רבים, אחדים מנגנים בכלי נגינה שונים, אחרים מביאים מגשים מלאי דברי מתיקה, בגדים ואבני חן, הכל בטעם נפלא. במרכז התהלוכה ישב מלך התנינים, לבוש בבגדי זהב ואבנים יקרות.

הפאר הזה ניחם קצת את הכלה היפה, אך בכל זאת היא בכתה עדיין כאשר הכניסו אותה לאפיריון והוליכו לחוף הנהר.

בחוף התנינים הורידו את הכלה מהאפיריון והובילו אותה למים. היא בכתה נורא כי פחדה שתטבע שם אך ברגע שרגליה רק נגעו במים, המים נפרדו והופיע שביל יבש עד לתחתית הנהר, שבה נעלמה חבורת החתונה. אבי הכלה, שליווה אותה עד כאן,

נשאר לבדו על החוף.

במשך חודשים אחדים לא באו כל חדשות ממלכת התנינים. אמא בכתה כל הזמן כי משוכנעת הייתה שבתה טבעה בנהר ושיפורו של בעלה על השביל בתוך הנהר היה רק המצאה שלו כדי לנחמה.

אלא שכאשר מלך התנינים עזב עם כלתו, הוא נתן לאביה חתיכת לבנה ואמר, אם תרצה לראות את בתך, זרוק את הלבנה הזו רחוק כמה שרק תוכל לתוך הנהר ותראה מה שתראה!"

כשהאיכר נזכר בכך אמר לאשתו "אלך ואראה האם בתנו חיה עוד." הוא הלך לגדת הנהר וזרק את הלבנה לתוך המים. מיד המים זזו אחורנית והותירו שביל יבש עד תחתית הנהר. השביל נראה כה מזמין שהאיכר התחיל ללכת בו ללא היסוס עד שהגיע לארמון מפואר, בעל גג זהב וקירות יהלומים. עצים גבוהים וגנים יפים נראו סביב הארמון וזקיף צעד הלך וחזור לפני השער. "למי שייך הארמון הזה?" שאל האיכר את הזקיף, שענה כי זהו הארמון של מלך התנינים. "לפחות בת שלי חיה בבית מפואר" חשב האיכר

"אילו רק החתן שלה היה כה נעים מראה." ואז פנה שוב לזקיף ושאל האם בתו נמצאת בארמון. "בתך?" ענה הזקיף "מה תעשה בתך כאן?" "היא התחתנה עם מלך התנינים ואני רוצה לראותה." הזקיף פרץ אז בצחוק גדול "איזה סיפור – הה, הה, הה. האדון שלי התחתן עם בתך?! הה, הה, הה."

בתו של האיכר ישבה בחלון פתוח של הארמון והמתינה לבעלה שאמור היה לחזור מציד. היא הייתה מאושרת מאוד, כי עליכם לדעת שבממלכת הנהר מלך התנינים היה הנסיך הנאה ביותר שרק אפשר היה לראות. רק כשהוא יצא לחוף הוא קיבל את צורת תנין.

לכן בת האיכר, שגרה בארמון מפואר עם נסיך יפה תואר, לא חשבה כלל על הבית הישן שלה. אבל עכשיו, כששמעה את הקול הפונה לזקיף נזכרה והכירה את אביה. היא הביטה וראתה אותו בבגדיו העלובים עומד לפני ארמון מפואר. היא מאוד רצתה לרוץ אליו וחבק אותו, אך לא העזה לצאת מהארמון ללא הסכמת בעלה. הדבר היחיד שיכלה

לעשות היא להישען מהחלון ולקרוא "אבי היקר! אני כאן! חכה רק עד שבעלי, מלך התנינים, יחזור ואבקש שיתן לך להיכנס. בלעדיו אינני מעזה לצאת!"

האבא שמח כשראה את בתו חיה ואפילו לא חשב האם היא לא מפחדת מהבעל האיום, אבל חיכה בסבלנות.

כעבור זמן קצר קבוצת רוכבים הגיעה לארמון. הם היו לבושים בשריונות כסף ובמרכזם רכב נסיך לבוש זהב טהור מכתר שעל ראשו ועד סוליות נעליו, נסיך צעיר הנאה ומפואר ביותר שהאיכר יכול היה לראות אי-פעם. האיכר נפל לרגליו וקרא "הו מלכי, עזור לי, כי בתי נפלה קורבן של מלך התנינים האיום!"

ואז אמר הרוכב הזהוב "אני הוא מלך התנינים! בתך היא אישה טובה וצייתנית והיא תשמח לראות אתך."

אחרי כל זה השמחה הייתה רבה. אלא שכאשר האיכר ביקש שיתנו לו לקחת את בתו הביתה, לראותה לאשתו, סירב מלך התנינים. "זה לא יתכן"

אמר "אבל אני מוכן לתת לך כאן בית וחלקת אדמה ותוכלו לגור כאן אתנו."

האיכר הסביר שהוא חייב להתייעץ עם אישתו וחזר הביתה, אך לקח אתן כמה לבנים כדי לזרוק אותן לנהר שוב.

האישה תחילה לא הייתה מוכנה לשמוע על מעבר לתוך ממלכת הנהר, אך בסוף הסכימה לבקר שם ובמשך הזמן המקום מצא חן בעיניה. הזוג הזקן כבר לא חזר יותר לחוף אלא חיו יחד עם הזוג הצעיר בממלכת התנינים עם החתן שלהם, מלך התנינים.